

Apoštolovo připomenutí

Hošťálková 11. 4. 2021

Písně: 638, 191, 559, píseň P.Hurty, 452

Čtení z Písma: 2.ep. Timoteovi 2, 1 - 13

Text kázání: 2.ep. Timoteova 2, 8

Milí bratři a sestry,

této výzvě apoštola Pavla neděláme zdaleka zadost, když si o Velikonočních svátcích připomínáme, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých a když tyto svátky slavíme právě na památku Kristova vzkříšení. Apoštolu Pavlovi jde o daleko více - o to, aby nás ono vědomí, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých, neustále provázelo, abychom se do této skutečnosti na každý den probouzeli a v této jistotě abychom každý večer uléhali. Proto: „*pamatujme, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých!*“

A jestliže apoštol pokládá za nutné to připomenout právě takto důrazně, pak proto, že skutečnost Kristova vzkříšení může být z našeho života snadno vytlačována a vytlačena; snadno se na ni též zapomíná - snadno na ni zapomínáme. Na výšinách pozemského života, na vrcholku životních sil, pohody, štěstí, úspěchů se nám to může zdát dokonce jako cosi nadbytečného, pamatovat, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých - vždyť to přece nemůže k našemu štěstí nebo plnosti a bohatosti života nijak přispět. Avšak apoštol nám přece říká a doporučuje, abychom nikdy nezapomněli na to, co se z Boží moci v určitém prostoru a čase stalo. Máme svůj život žít ve světle Kristova zmrtvýchvstání. Skutečnost Kristova vzkříšení má vtisknout výraznou pečeť celému našemu životu.

Proč to? A co vlastně Kristovo vzkříšení znamená? Můžeme velmi jasně říci, že Kristovo vzkříšení je to největší vítězství, jakého kdy bylo dosaženo, a že je to také veliká radost. Vždyť Kristovo vítězství zcela zásadně mění tento svět, který byl „údolím stínu smrti“, ve svět, kde s námi již nadále zůstává naděje, protože nás na našich cestách životem doprovází Ten, který je vítězem nad smrtí. Křesťan je oslaveným a zmrtvýchvstalým Kristem povolán k tomu, aby již na tomto světě prožíval něco z tohoto vítězného života.

A nejen to: křesťan tímto vítězným životem má žít. Není zde nic, co by nás již mohlo připravit o tuto velkou a jedinečnou naději. Křesťanům do Říma apoštol vykládá, co znamená žít pro Kristovo vzkříšení tento vítězný a svrchovaný život - přes všechnu bídu, trápení, strach i utrpení: „***Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? V tom všem slavně vítězíme, mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny, ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.***“

To je jásavé vyznání vítězného života plného naděje v Ježíši Kristu. Je to skutečně mnohem více, než pouhá veselá mysl, životní elán a optimismus. Vítězný život v Kristu není závislý na tom, co právě prožíváme, co nás potkalo, co jsme ztratili, co nám sevřelo srdce i mysl. Apoštol tady říká: Děj se co děj a přijď co přijď (i nakonec ten koronavirus) - od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, nás nemůže

odloučit naprosto nic. A kdo v této jistotě - že Ježíš Kristus vstal z mrtvých a že je Pánem nade vším, co mnohdy člověka láme a drtí, a co mu bere poslední naději a veškerou chuť k životu - žije, ten žije životem vítězným, nepoddaným jakémukoli strachu.

Proto člověče: „**Pamatuj, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých.**“ Nespoléhej a nevkládej všechno své doufání do svých sil, svých úspěchů, svého štěstí a lidských nadějí. Z toho ze všeho, dříve než se člověk naděje, může zůstat jen pouhá hromádka trosek a mohou „zbýt oči pouze pro pláč“; a pak - o co větší bylo prožívané štěstí, o to větší může být prožívané zklamání a neštěstí. Jestliže však máš neustále před svými očima vítězného a vzkříšeného Krista, pak všechny tvé životní prohry, ztráty, úzkosti, zoufalství i pády, nejsou nikdy tak hluboké a temné, jak vypadají a jak se před tebe - mne staví. I do těchto hlubin a temnot dopadá světlo Kristova vítězství. Pro Jeho vzkříšení není nic s konečnou platností ztraceno, prohráno, pohřbeno. Pamatuj tedy, seber se a povstaň: vždyť Kristus vstal z mrtvých!

Ježíš povstal ze smrti k novému životu a my se z toho smíme radovat plným právem. - Vždyť On to nepotřeboval udělat kvůli sobě; vykonal to pro člověka, pro nás, abychom mohli žít právě na tomto světě, kde je všechno lidské štěstí, radost, plány, lidská láska poznamenáno stínem smrti; abychom na tomto světě mohli žít i navzdory tomu všemu jako lidé nehynoucí naděje.

A není to naděje prchavá. Kristus přece vstal z mrtvých! O něj svou naději můžeme opřít, jemu smíme důvěřovat, do jeho rukou můžeme vkládat všechno, co nás potkává a z čeho je seskládán náš lidský život. Je to výsada a požehnání víry, kterým Kristus obdarovává všechny své následovníky. Kristovo vzkříšení a vítězství nad smrtí smíme mít neustále před sebou, abychom se nepropadali do propasti zoufalství a beznaděje. Tam, kde člověk o všechnu naději přišel, kde již nemá žádný výhled, ani to na co by čekal a ke komu by se obracel a vztahoval, tam začíná opravdové peklo. Ty však „**pamatuj, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých**“. On zůstává tvou nadějí zde - i pro věčnost. A je-li tomu tak, pak nad tebou nemá peklo žádnou moc.

Toto peklo marnosti, beznaděje a zoufalství ovšem není jedinou možností člověka, který se Boha zřekl, pohrdl Kristovým vzkříšením a svou víru vložil pouze do sebe, svých sil, schopností, své moudrosti. Před člověkem je také neustále doširoka otevřena lákavá nabídka všeho, co nabízí tento svět. - „*Člověče využij dne! Ber, co nabízí! Jez, pij, dobře se bav! Na světě jsi přece jednou a život je tak prchavý; tak si jej co nejlépe užij, na nic se neohlížej!*“ Všichni dobře známe také tuto tvář světa a pokušení života. Týká se především lidí mladých, zdravých, zdatných, těch, kteří se domnívají, že pravé štěstí spočívá v tom, aby zde ochutnali všeho do sytosti, vše si vyzkoušeli, vše naplno prožili, aby nepřišli o nic a v ničem nebyli zkráceni. Tento způsob života je stále moderní, přitažlivý; každá doba na něm trochu poopraví „fazonu“, ale v podstatě vždy jde o jedno a totéž - bez jakýchkoli ohledů a zábran si jednoduše užít.

A přece - bez každého nedovoleného moralizování - není právě to, co lidem zde na světě slibuje jejich štěstí, ve skutečnosti v posledu zdrojem jejich největšího trápení? Není to opravdu tak? Takový život přece nemůže vést k ničemu jinému než k vystupňování lidského sobectví a lidské bezohlednosti, k ničení a zničení nejzákladnějších a nejdůležitějších lidských hodnot, jakými jsou upřímná a věrná láska schopná obětí, dobrota srdce, služba člověka člověku a dalších. Na jejich místo potom nastupuje využití člověka člověkem, neodpovědnost jednoho vůči druhému, lidská vypočítavost, která chce pouze brát, těžit, zmocnit se prospěchu pro sebe a -

„po nás potopa“. To všechno se ovšem promítá do všech lidských vztahů a svazků, a pak: nic pořádně nedrží a skutečné hodnoty se hroutí.

Ale i nad tímto způsobem života, kdy se člověk domnívá, že si se svým vlastním životem může dělat co se mu zlíbí a zachce, zní varování: **„Pamatuj, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých.“** Jednou se před něj, i se svým životem, postavíš také ty. Budeš před ním stát jako před svým soudcem a skládat účty z celého svého života. On - „*ten spravedlivý soudce*“ - se bude dotazovat na to, co jsi-jsem dělal a dělat neměl, a naopak co jsi-jsem zase nedělal ačkoliv jsi-jsem to dělat měl.

Nedomnívej se, člověče, že po tobě zůstane jen ona troška bezcenného popela, a že tě Bůh nenajde. Ani si nemysli, že nakonec to bude stejně studená zem, která - jako kus mrtvé přírody - přikryje jak všechny naše ctnosti, tak i všechny naše hříchy a všechnu naši nepoctivost a věrolomnost. **„Ježíš Kristus vstal z mrtvých - pamatuj!“** Jemu se nakonec nevyhneme, i kdybychom se mu na tomto světě vyhýbali jakkoli a nechtěli s ním mít nic společného. On vstal také proto, aby zúčtoval s hříchem a veškerým zlem; aby zlo odsoudil a nadobro je odstranil. Pamatuj i na to - dokud je čas! I k tomu je zacílena apoštolova výzva: **„Pamatuj, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých.“**

A tak - věřím - že tuto výzvu Písma, kterou apoštol sám adresuje svému mladému nástupci Timoteovi smíme také zakončit slovy, která naléhavě volají k odpovědnosti i nás - jsou adresována právě nám, lidem dnešní doby: *„Pokud žiješ, člověče, máš ještě stále možnost postavit se na Kristovu stranu. Se zlem si nezahrávej, ničí život. A navíc: v kterékoliv chvíli tvého - mého života by mohlo být už příliš pozdě chtít něco změnit. Proto, aby ses - ty i já - uvaroval i tohoto nebezpečí: Pamatuj, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých!“*

Amen.